

ת"פ 18694/03/16 - מדינת ישראל נגד טלמן זרבאילוב

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 18694-03-16 מדינת ישראל נ' זרבאילוב(עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופט מוחמד עלי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טלמן זרבאילוב (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים עד כה

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של חבלה או פציעה כשהעברין מזויין לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.1.2016 סמוך לשעה 17:37 הגיעו לכניסה לבניין ברחוב יוספטל 22 בקרית ים, מר ד ב (להלן: **המתלונן**) וגב' אנסטסיה סבדוק שהינה גרושתו של הנאשם וכן שני ילדיהם הקטינים, וזאת על רקע רצונו של הנאשם לקחת את בנו לפארק, באישור המתלוננת. באותו מעמד, הבחינו הנאשם והמתלונן אחד בשני, או אז, על רקע חילופי דברים ביניהם, דחף הנאשם את המתלונן על הרצפה. בנסיבות אלה משך המתלונן ברגליו של הנאשם על מנת למנוע ממנו להכותו והפילו לרצפה. בהמשך לאמור לעיל, נטל הנאשם לידו שבר בקבוק מהרצפה, ופצע באמצעותו את המתלונן במצחו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן שריטות מדממות במצח.
2. תחילה כפר הנאשם בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת ראיות. ביום 14.4.2016 בפתח הישיבה שנועדה לשמיעת ראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יחזור בו מהכפירה ויודה בכתב אישום מתוקן (כתב האישום המתוקן הוגש וסומן במ/2). הובהר שאין הסכמה לעניין העונש.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

3. באת כוח המאשימה טענה לעונש, ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו שכוללים הגנה על בטחון ושלומם של אדם והפנתה לנסיבות החמורות, לדידה, אשר הובילו לפציעתו של המתלונן במצחו. הוגשו תמונות המתעדות את הפציעה שנגרמה למתלונן - סומנו ת/1. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה העונשית. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המאשימה הפנתה לכך שלחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות אלימות,

שהאחרונה בהן הרשעה בעבירת הריגה, משנת 2000, בגינה ריצה עונש מאסר בפועל של 6 שנים (הוגש גיליון הרשעות קודמות, סומן ת/2). על כן, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל בתוך המתחם שהוצע, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, קנס ופיצוי למתלונן.

4. הסנגור הדגיש את התיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום וביקש לראות את נסיבות המקרה באור מקל. לדבריו, יש לראות את האירוע כתגרה בין הנאשם למתלונן והפנה לכך שהמתלונן הוא אדם גדול ממדים. לטענת הסנגור הנאשם הגיע לקחת את בנו ואז נתקל במתלונן, אותו לא פגש מעולם, ועל כן במעשיו לא היה תכנון. כן טען הסנגור כי אין כל תיעוד רפואי בתיק החקירה ממנו ניתן ללמוד על חומרת הפגיעה שנגרמה למתלונן, וציין כי המתלונן לא פנה לקבל כל טיפול רפואי. לאור כך, טען הסנגור כי מתחם העונש ההולם נע בין אי הרשעה והטלת צו של"צ לבין 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, והפנה לפסיקה שתומכת לדבריו בעמדתו. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הפנה הסנגור לכך שהנאשם הודה וחסך את העדת הנפגעת וגרושתו, ציין כי היחסים בין הנאשם לגרושתו טובים מאוד, וכי הנאשם לקח עת עצמו את נטל גידול ילדיהם המשותפים. הסנגור טען כי עברו הפלילי של הנאשם ישן וגיליון הרשעותיו הקודמות כולל עבירות שהתיישנו. לטענת הסנגור, מאז הרשעתו הקודמת שהייתה לפני 17 שנים, שיקם הנאשם את חייו והקים עסק יחד עם גרושתו. הסנגור ביקש לסטות ממתחם העונש ההולם לאור העובדה שהנאשם השתקם בכוחות עצמו ולא הסתבך בביצוע עבירות משך תקופה ארוכה. הסנגור ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם. צוין כי הנאשם עצור מיום 5.3.2016.

5. בדברו לפני טען הנאשם שהוא מתחרט על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

6. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש ההולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעיקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

7. העבירה בה הורשע הנאשם היא עבירת אלימות חמורה. עבירה של חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות היא עבירה אשר קבוע בצדה עונש מרבי של שש שנות מאסר בפועל. בכך ביקש המחוקק ליתן ביטוי לחומרת העבירה ולצורך להשית בגינה ענישה של ממש. הערכים החברתיים המוגנים בעבירה זו - כשאר עבירות האלימות - עניינם בשמירה על בטחונו, שלמות גופו וכבודו של האדם. לא אחת חזר בית המשפט העליון על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים "לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע, במיוחד כאשר הדבר נעשה באמצעות שימוש בנשק קר דוגמת סכין או שבר בקבוק שפוטנציאל הפגיעה באמצעותו - לא פחות חמור. נפסק לא פעם כי מדובר בנגע רע שיש לבערו מן היסוד, על-ידי הטלת ענישה מרתיעה. ראו: ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.10.2011); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (פורסם בנבו, 10.11.2009); ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 15.6.2009).

8. עיון בנתונים הרלוונטיים מלמד כי העבירה בוצעה בנסיבות לא קלות. על פי המתואר בכתב האישום, בעקבות חילופי דברים בין השניים, הנאשם דחף את המתלונן, הפילו לרצפה, ובהמשך, נטל לידיו שבר בקבוק מהרצפה ופצע את המתלונן במצחו. לצד נסיבות אלה, יש לציין גם את חלקו של המתלונן. על פי עובדות כתב האישום המתלונן משך ברגלו של הנאשם על מנת למנוע ממנו להכותו והפילו לרצפה. מקובלת עלי טענת הסנגור כי מעובדות כתב האישום ניתן להסיק כי אין המדובר באירוע מתוכנן, אלא בהתפתחות אלימה תולדה של מפגש - ניתן להניח לא רצוי - בין הנאשם למתלונן. מנגד, לאור הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אין לקבל את טענות הסנגור לנסיבות שחורגות מעובדות כתב האישום המתוקן ובכללם הטענה להתגרות המתלונן בנאשם לפני האירוע המתואר, להבדיל מהמתואר בכתב האישום לפיו לאירוע קדמו חילופי דברים בין השניים.

9. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן שריטות מדממות במצח (תמונות הממחישות את הפגיעה הוגשו במהלך הטיעונים לעונש). לא הובאו נתונים לגבי מצבו של המתלונן כיום ומה מצב השריטות במצח, ואם הותירו סימן כלשהו עד היום. ואולם, גם אם התוצאה שנגרמה למתלונן אינה חמורה במיוחד ולא הותירה תוצאות ארוכות טווח, אין להתעלם מהסיכון שיצרה התנהגות הנאשם. הנאשם שהשתמש בשבר זכוכית ופצע את המתלונן במצחו במקום רגיש - קרוב לעיניים. להט הדברים שאפף את המקרה, בשילוב הכלי החד בו עשה הנאשם שימוש - מבססים את המסקנה כי הסיכון שיצרו מעשיו חמור מאוד והיה עלול להביא חלילה לפגיעות קשות יותר.

10. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בגין עבירת פציעה תוך שימוש בנשק קר וגרימת חבלות רפואיות שהצריכו טיפול רפואי, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל, החל מעונשי מאסר ממושכים וכלה במאסרים לתקופות קצרות יותר, הכול בהתאם לנסיבות המקרה, לנזק שנגרם, ולנסיבותיו האישיות של הנאשם. אפנה למספר פסקי דין שניתנו בנדון זאת תוך הצבת סימן אזהרה לגבי הנסיבות השונות בכל מקרה ומקרה: ע"פ 8972/05 **מימון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.2.2006) - בו הוטלו 24 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהכה אדם באמצעות מוט ברזל וגרם לו לשבר ביד; רע"פ 1507/05 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.10.2005) - המערער שם הורשע בביהמ"ש לנוער בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות והוטל עליו עונש מאסר על תנאי. בערעור לבית המשפט המחוזי הוחמר עונשו והוטלו עליו 18 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וציין כי מדובר בענישה ראויה, הגם שמדובר בקטין, וזאת נוכח הצורך המהותי במיגור תופעת "תת תרבות הסכין"; ע"פ 3753/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.7.2012) - במקרה זה ביהמ"ש העליון הקל בעונשו של קטין אשר תקף אחר באמצעות סכין בבטנו, והעמידו על 15 חודשי מאסר בפועל במקום 20, זאת בהתחשב בהתרשמות שירות המבחן לגבי התנהלות המערער לאחר ביצוע העבירות ולאחר מתן גזר הדין; ת"פ (מחוזי נצרת) 31038-05-12 **מדינת ישראל נ' מסאלחה** (פורסם בנבו, 1.7.2013) - 9 חודשי מאסר בפועל שהוטלו על נאשם שדקר אדם אחר בלחיו באמצעות סכין רק משום שהסתכל לעברו בעת שחלף עם מכוניתו לידו; ת"פ (מחוזי חיפה) 9992-05-10 **מדינת ישראל נ' גבאי** (פורסם בנבו, 24.2.2011) - 6 חודשי מאסר לנשיאה בעבירות שירות שהוטלו על נאשם שהכה במקל את שכנו, נשך אותו בזרועו וחתך את רגלו וכף ידו באמצעות בקבוק זכוכית שבור. כן אפנה לחלק מפסקי הדין אותם הגישו הצדדים: עפ"ג (מחוזי חיפה) 59808-06-13 **מדינת ישראל נ' אלפאר** (פורסם בנבו, 7.8.2013); עפ"ג (מחוזי חיפה) 61758-01-14 **מדינת ישראל נ' מוסא** (פורסם בנבו, 20.3.2014); עפ"ג (מחוזי מרכז) 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' טל** (פורסם בנבו, 30.6.2013); ת"פ (שלום אילת)

8665-09-12 **מדינת ישראל נ' חרובי** (פורסם בנבו, 5.5.2013); ת"פ (שלום פ"ת) 23011-02-11
מדינת ישראל נ' פרוצקי (פורסם בנבו, 26.1.2016); ת"פ (מחוזי י-ם) 516-05-11 **מדינת ישראל נ' סולומון** (פורסם בנבו, 25.11.2012).

11. בהתחשב בעקרון ההלימה, בערכים המוגנים ובמידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת - אני סבור כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

12. בנסיבות המקרה אין אני סבור כי יש לסטות ממתחם העונש לקולה או לחומרה. לא הוכחו לפניי שיקולי שיקום המצדיקים סטיה מהמתחם. העובדה כי הרשעתו האחרונה של הנאשם היא מלפני יותר מ-16 שנים, ומשך תקופה ארוכה הוא לא הסתבך בביצוע עבירות - אין בהם כדי להניח תשתית מספקת להעדפת שיקולי שיקום, כאלו אשר יביאו לסטיה ממתחם העונש ההולם.

שיקולים לגזירת העונש בתוך המתחם

13. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק העונשין). אמנה להלן שיקולים אלה.

(-) הנאשם יליד 1975, בן 41, גרוש ואב לשני ילדים. אין חולק כי עונש מאסר בפועל יפגע בו ובבני משפחתו, מה גם שנטען כי הוא מקיים קשר טוב עם ילדיו.

(-) הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בהודאת הנאשם יש גם היטב מסוים של קבלת האחריות. גם בדבריו לפניי הביע הנאשם חרטה על המקרה. היבט נוסף שיש לתת עליו את הדעת הוא ייתור העדתם של המתלונן וגרושתו של הנאשם.

(-) לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות, האחרונה היא משנת 2000 בגין עבירה חמורה של הריגה, בגינה ריצה עונש מאסר ממושך של 6 שנים. כן לחובת הנאשם הרשעות קודמות בעבירות של איומים, תקיפה סתם, הסגת גבול תוך נשיאת נשק והסגת גבול פלילית. יש לתת משמעות לכך שהרשעתו האחרונה של הנאשם היא מלפני כ-16 שנים ומאז שחרורו ממאסר בגין עבירה זו, לא הורשע בעבירה כלשהי.

(-) הנאשם נתון במעצר מיום 5.3.2016, תקופה של כחודשיים ימים.

גזר הדין

14. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 5.3.2016 ועד היום.

10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בה.

4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת אלימות מסוג עוון, ויורשע בה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד תביעה 4, בסכום של 5,000 ₪. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.9.2016 על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הפיצוי יועבר על ידי המזכירות למתלונן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' אייר תשע"ו, 18 מאי 2016, בנוכחות ב"כ הצדדים והנאשם.